

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2162/2020
03.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Субић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате разлике плате и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 692/19 од 21.01.2020. године, у седници одржаној 03.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 692/19 од 21.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 692/19 од 21.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3087/17 од 27.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене плате за период од 01.09.2012. године до 15.01.2014. године и од 10.11.2014. године до 30.09.2015. године исплати појединачно опредељене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике плате за период од 01.09.2012. године до 15.01.2014. године и од 10.11.2014. године до 30.09.2015. године исплати појединачно опредељене месечне износе од досуђених до тражних, са каматом према Закону о затезној камати до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца на износе из другог става изреке ове пресуде уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање припадајуће доприносе за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање припадајуће доприносе за осигурање за случај незапослености. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражио да се обавезе тужена да у корист тужиоца на износе из става

трећег изреке ове пресуде уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање припадајуће доприносе за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање припадајуће доприносе за осигурање за случај незапослености. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова овог поступка исплати износ тужиоцу од 19.351,25 динара, са законском затезном каматом од дана извршности ове пресуде, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 692/19 од 21.01.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и четвртм изреке. У ставу трећем изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка које је имао пред првостепеним судом у износу од 97.860,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а изнад досуђеног износа одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку пред првостепеним судом. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на став први и четврти изреке, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Наиме, предмет тражене правне заштите је исплата разлике плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и временаведеног на раду, а правноснажном пресудом је тужбени захтев делимично усвојен. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз судске одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 21.10.2015. године, а како вредност побијаног дела потраживања, очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић